

MEGHÍVÓ

A SZAB Tudósklub Egyesület

tisztelettel meghívja Önt

2022. november 9. napján (szerdán) 16:00 órakor

tartandó könyvbemutatóra

Vendég:

ROMSICS IGNÁC

történész professzor, az MTA rendes tagja

A program és a könyv címe:

„Hetven év - Egotörténelem 1951-2021 - 1.”

Helyszín:

SZAB székház I. emelet 103-104 díszterem

(6720 Szeged, Somogyi u. 7.)

A rendezvényre valamennyi klubtagunkat és az érdeklődőket szeretettel várjuk!

Dr. Csernus Sándor sk.
a SZAB Tudósklub titkára

Dr. Krisztin Tibor sk.
a SZAB elnöke

NÉVJEGY

Romsics Ignác (1951) fő kutatási területe Magyarország 20. századi története. Legismertebb művei Bethlen István (1991), Magyarország története a XX. században (1998) és Magyarország története (2017). 1974-77-ben a Bács-Kiskun megyei Levéltár levéltárosaként, 1977 és 1985 között az MTA Történettudományi Intézetének munkatársaként, 1986-1991-ben a Magyarságkutató Intézet igazgatóhelyetteseként dolgozott. 1991-től 1997-ig az ELTE docense, majd 2008-ig professzora, s közben négy és fél éven át az Indiana Egyetem (USA) vendégtanára volt. 2001-ben az MTA levelező, 2010-ben rendes tagjává választották. 2008-tól az egri Eszterházy Károly Főiskola, majd Egyetem tanára, s egyben 2019-ig az ottani Történettudományi Doktori Iskola vezetője. 1999 és 2007 között a Magyar Történelmi Társulat főtárgya. 2006-ban a Jyväskylä-i Egyetemen (Finnország), 2009-ben a párizsi Sorbonne-on tartott előadásokat. 2010-től 2020-ig a kolozsvári Babes-Bolyai Egyetem állandó vendégprofesszora. 1995-ben Ránki György Díjat, 1999-ben Deák Ferenc Díjat, 2000-ben Akadémiai Díjat, 2005-ben Széchenyi Díjat, 2010-ben Szilárd Leó professzori ösztöndíjat, 2014-ben Prima Díjat kapott. 2020-tól az MTA Vezetőségének tagja és a BBC History főszerkesztője; 2021 tavaszától az Eszterházy Egyetem professor emeritusa.

Összefoglaló:

„Eltérően más írásaimtól ezt a könyvet nemcsak potenciális olvasóimnak, hanem magamnak is írtam. Tisztázni akartam, miként lettem az, aki. Hogy abból a Kalocsa melletti faluból, ahol születtem és abból a régi paraszti világból, amelyben gyerekeskedtem, milyen út vezetett az egyetemi tanársáig és az akadémiai tagsáig. Milyen szerepet játszottak ebben olvasmányaim, személyiségképlettem és ambícióim, iskoláim és tanárait, barátait, kollégáim és diákjaim, régi és mai családom s nem utolsósorban az a társadalmi közeg, amelyben felnőttem. Elsősorban emlékezetemre támaszkodtam, amit azonban törekedtem forrásokkal alátámasztani, ha kellett, korrigálni. Fiatalkori naplóim és jegyzeteim, valamint megőrzött levelezésem mellett a fontosabb dolgoknak a korabeli sajtóban, továbbá különböző levéltári és múzeumi gyűjteményekben is utánajártam. Nem szokványos önéletrajzot vagy visszaemlékezést, hanem olyan szociográfiai leírásokkal gazdagított én-történetet igyekeztem írni, amely alulnézetben, egy szülőfalujából kiszakadt, s az értelmiségivé válás egymásra épülő stációin felfelé törekvő fiatalember perspektívájából mutatja be az ötvenes évek „szűrt levegőjét” és a Kádár-korszak „fellazult világát” egészen az 1980-as évek közepéig. Ebben az értelemben a kötet nemcsak rólam szól, hanem generációmról és arról a világról is, amelybe nemzedéktársaimmal együtt beleszülettem és amelyben élnem adatott”